

כאשר שירתה ביחידה של זיגל, היתה פנינה בניוסף (מימין) אימת עברייני הצווארון הלבן. כיום, כעורכת-דין פרטית, אולי חייעץ להם

צבי וט, תצלום חזק

פתחו את הדלת, ראיתי בסלון עץ אשוח גדול. זה נורא השפיע עליי, כי זו היתה הפעם הראשונה שראיתי אשוח כחיים ולא בסרט.

כאשר האשה התעוררה וירדה לסלון, היא התחילה לקלל אותנו בצרפתית. אם היתה מקללת אותנו כשנכנסנו, היא הייתה מבינה, אבל היא קיללה אותנו כיהודים, וזה חרה לי מאוד. אז פתחתי מגירות ולא סגרתי אותן.

בדרך כלל הייתי משתדלת להחזיר את הרבנים למקום אחרי החיפוש. לי עיתים זה מאוד מביך, כי אתה פותח מגירה ומגלה שם דברים שגורמים לך

לנו שהם יביאו אישור מראש-הממשל לה, מהליכוד או מהמערך, שנפסיק את החקירה. אבל אני רוצה לציין בסיפוק שאף אחד מעולם לא הביא צו כזה. מעולם לא התערבו פוליטיקאים בחקירתנו שלנו. ואני מקווה שכך זה ימשיך להבא."

ויברטורים במגירה

מישטטנית הקפידה פנינה בניוסף עד מאוד על כללי החוק ככל חקירה. תמיד הצטיירה בצורה

מאוד מביך להיכנס עם שחר לביתו של אדם ולערוך חיפוש, זה מן אור לא נעים. הבית זה קודש-הקודש של האדם, ואתה פיתאום נרחף לו לתוך הפרטיות שלו ומחטט בדברים הכי אינטימיים שלו. אבל אין ברירה.

היינו נוהגים לכוון בשעה 6 בבוקר, כאשר אנשים לא חיכו לנו, ואז היינו עורכים את החיפוש. בדרך כלל חיפשונו מטבע זר או מיסמכים שונים.

אין שיטה מיוחדת כיצד לחפש את סוד לשכוח שום חדר. היינו עוברים מחדר לחדר ומחפשים. לעיתים יש מידע מוקדם היכן נמצאים הדברים שאנו מחפשים, ואז זה קל, אבל בדרך כלל פשוט פותחים מגירות, מחטטים מתחת לשטיח ואפילו בבגדינו.

אני תמיד השתדלתי להיות עדינה ומתחשבת באנשים. היה מיקרה שהגענו לאדם מוקדם בבוקר. הוא כבר היה ער, אבל אשתו וילדיו עוד ישנו. הוא היה כבר לבוש בחליפה וענוב עניבה, והכין את ארוחת-הבוקר לילדים. על השולחן במיטבח היו הכלים מסודרים כמו בסרט.

כאשר אמרנו לו שאנחנו רוצים לפרוץ חיפוש, הוא רק ביקש שנחכה עד שהילדים ילכו לבית-הספר, כדי שהם לא יהיו עדים לחיפוש. הסכמנו, ישבנו במיטבח והוא סיפר לילדים שאנחנו חברים שלו.

חיכינו עד שהילדים הלכו, דאגנו רק שהוא לא יטלפן לאף אחד ולא ינסה להוציא מיסמכים או לדבר עם אשתו, ואחר-כך ערכנו את החיפוש.

איש מעולם לא הציע לפנינה שוחד, אבל היו כאלה שניסו להשתמש בשם מות ידירים ואנשי-שלטון. משהו פי עם אמר לי שהוא יודע, שאנחנו חוקרים אותו מפני שהוא איש הליכוד. ציחקתי. לבעלי קוראים שלמה בניוסף. וזה לא מיקרי, אבל לא אמרתי לו כלום. זהו הרבה מיקרים שנחקרים אמרו

שלמה בניוסף, איש ביתר מ' ראש-פנינה, שעלה לגרדום לפני 50 שנה, מפני שירה על אוטובוס והרג אזרחים ערבים.

אשת הברדל

בלנים, יהלומנים, עורכדין וקתסם אנשי-עסקים היו נוהגים לשתות מול פנינה בניוסף, רכוניראש וחד רדים הם התווכחו, צעקו וניסו להוכיח את חפותם, אבל לרוב הפלילו את עצמם לפניה.

יותר מעשר שנים, היתה החוקרת קטנת-הקומה אחת מבכירי מחלקתו של בנימין זיגל. היא הגיעה למיטרה כאשר המיטרים באוניברסיטה. הבלונדית, בעלת החיוך החם והמתוק, שנתה בדרך כלל את ליבם של הנחקרים. למרות שהלכו לבית-הסוהר בגלל החקירה שערכה להם, לא נטרו לה טינה.

השנוע, לאחר שנים רבות במישטר, חזרה פנינה בניוסף לשוק הפרט, ופתחה משרד כעורכת-דין. יש טי כו כי רבים מנחקריה בעבר יגיעו כעת למיטרה הפרטית ויבקשו ממנה ייעוץ.

לא אתן עצות לעבריינים, היא אר מרת, דיסקרטית כרגיל, ואינה מרחיבה את הדיבור על נסינה המישטרית. אי ני יכולה לספר רק פיקנטריה, היא אר מרת.

כשהתחלתי לעבוד במחלקה של זיגל הייתי כליכך והירה, שכאשר ער רדדין הומיני אותי בבית-המישפט ל' כוסקפה, הייתי מסרבת. אבל במשך הזמן הבנתי שגם עורכדין הם בני-אדם, והם נעלבים מזה, מאז התחלתי לשתות איתם קפה במינון.

גם כאשר הייתי עורכת חיפושים בבתיים, וזה היה חלק ניכר מתפקידי, לא סירבתי אף פעם לשתות קפה, אם הציעו לי.

פנינה, שהגיעה במישטרה לדרגת סנ"ץ, דרגה מוכרת מאוד, עזבה את המישטרה ללא מרידות או איבה. הב' טחתי לעצמי שאני, שלא כמו רבים אחרים, לא אלכלך על המישטרה אחרי פרישת. אהבתי מאוד את עבודתי כי חידה של זיגל, ואהבתי גם לעבוד עם מחליפי, יורם גונן.

נכון שהיתה ביקורת על גונן אחרי שנכנס למחלקה שלנו, אבל אני בהחלט מבינה שקשה מאוד להיכנס לנעליים של זיגל.

אחרי עשר שנות-עבודה כחוקרת בכירה ביחידה הארצית לחקירות-הרמ, נאה, כדי לזכות בקידום, עברה פנינה לעבוד כראש מדור עבריינות-נוער. היא עברה שם יותר משנה, אבל לא

מצאה בעבודה זו את הסיפוק והאתגר שהיו בעבודתה הקודמת. מכיוון שהיא עדיין צעירה מאוד — החליטה לפתוח בקריירה חדשה, כעורכת-דין, ועברה לשוק האזרחי.

לחפש עם שחר

תגייסתי למישטרה מכי וון שחיפשתי עבודה. בעלי היה צריך או להשלים את שרות-החובה שלו, והיינו זקוקים לכסף. אבל מייד ראיתי שהעבודה היא מאוד לרווח, ואהבתי כל רגע שם.

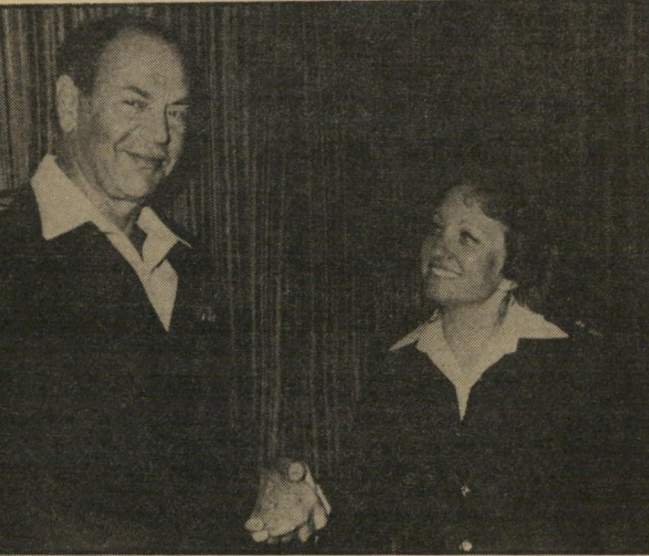
לא נכנסתי מעולם לאמביציה להרשיע אנשים סתם. זה לא היה בראש שלי. הייתי חוקרת כדי לברר מה באמת קרה, ולא כדי להשיג פרסעות.

היה מיקרה שאדם נחשד על-ידי מישטר ממשלתי חשוב בעבירות רבות ושונות, והתיק הובא אליי. חקרתי את החשוד שבוע ימים, וגיליתי שלא היו עבירות. האיש שיכנע אותי בעזרת מיסמכים שלא עבר עבירות, וכי המישטר הממשלתי חייב לו כסף. לקחתי את החומר לפרקליטות, ואמרתי לפרקליט טה שאין מקום להגיש כתב-אישום. אבל היא לא שמעה לי, המישטר הממ' שלי לחץ, והיא שאמרה שאי-אפשר סתם לזנוזי תיק כזה. היא מצאה איוה סעיף, והגישת כתב-אישום למחוזי.

אחרי שנתיים בערך טילפנה אליי פרקליטה צעירה בהיסטוריה. היא סיפרה לי כי הגיעו סוף-סוף תורו של התיק הזה להוכחות בבית-המישפט. הפרקליטה שהגישת את כתב-האישום כבר פרשה מהפרקליטות, והפרקליטה ש' היתה צריכה להופיע בתיק מלחרת לא ראתה בתיק כל עבירה. הסברתי לה מה היתה דעתי מלכתחילה, ואמרתי לה שהכי טוב שיסגרו את התיק ויבטלו את כתב-האישום. וכך באמת עשו.

החוקרת הבלונדית היתה מעורבת ברוב תיקי החקירה בענייני הצווארון הלבן בשנים האחרונות. היא חקרה את עסקי-היהלומים השחורים בבורסה, את שמואל רכטמן, היא חקרה בפרשת הקבלן שלום גניש, בפרשת פרוסמן, וגם בפרשת בלאס היתה ראש צוות החקירה השני.

חלק חשוב מחקירות אלה היו החיפושים שנעשו בבתי-החשודים ובמישטריהם. מספרת החוקרת:

פנינה עם בנימין זיגל. חיכינו עד שהילדים הלכו

להסמיק לפעמים. היו מיקרים שמצאנו ויברטורים במגירות, או היינו סוגרים מהר.

אבל אני יודעת שלא כל החוקרים נהגו כמנוני. היה בחור אחד שהיה מש' איר אחרי, ארמה חרוכה, והיינו תמיד צריכים להזהיר אותו לפני שיצא לחיי-פוש שלא להרוס את הבית.

פוש לפני שבאה למקום, וניסתה להשאיר את הבית במצב תקין לאחר החיפוש.

היה רק מיקרה אחד שאני זוכרת שהשארתי בלגאן ברירה. זה היה בחג ההנוכה, באנו לערוך חיפוש אצל זוג שהוא היה יהודי והוא נוצריה. כאשר

פנינה עם בעלה ובניהם. היא קיללה אותנו כיהודים

להפעמים היינו מוצאים את החפצים שחיפשנו במקומות הכי משונים. פעם מצאנו כסף בפרזר. פעם, כאשר לפי המידע היה בבית מטבע-זר, חיפשנו ר חיפשנו ולא מצאנו. עלינו אפילו לע' ליית-הגג, וגם שם לא מצאנו כלום. ואז הפכנו את השטיח בסלון, ומתחתיו היה הכסף.

לפעמים היתה בבית כספת, ובעל-הבית היו מספרים שאין להם מפתח. במיקרה כזה לא הייתי עוזבת את הבית עד שפתחו אותה. אם הם היו מתעקשים, היינו מביאים פורץ ומשלמים לו כרי שיפרוץ את הכספת.

פנינה ערה מאוד לסיכונים של חיפוש. היא יודעת על מיקרים שבהם טענו חשודים כי החוקרים גנבו משהו מהבית בזמן החיפוש. לי זה אף פעם לא קרה, אבל אני זוכרת בחור אחד שלנו, שערך חיפוש ומצא מטבע זר וצ'קים. הוא רשם רוח על המימצאים, וכאשר הביא את החומר למישטרה נעלם צ'ק אחד על 400 דולר.

אני בטוחה שכאשר ערך את הרשימה, בעלי-הבית איכשהו העלימו את הצ'ק הזה בכוונה.

אבל הוא עבר תקופה קשה מאוד. הוא נחקר והלך למכונת-אמת, ולקח את כל העניין קשה מאוד.

היה עוד מיקרה שטענו שחוקר שלנו גנב במהלך החיפוש טבעת יהלום יקרה. למרות שחקרתי הרבה בבורסת-היהלומים, אני עד היום לא מבינה מה זה יהלום ומה זה זוככית. גם במיקרה הזה שלחו את החוקרים (המשך בעמוד 16)